

Листопад 1930 року

Коли вона переступила поріг кав'ярні, у лице вийнув затхлий сморід цигарок, вогке липке повітря. Надворі дощило, усе-редині на шубках у жінок подекуди досі мерехтіли краплі дощу, як росинки. Навколо снував цілий полк офіціантів у білих фартухах, щоб задовольнити потреби *Münchner* на дозвілі — кава, торти, плітки.

Він сидів за столиком у дальньому кінці кімнати в оточенні звичної когорти холуїв і лизоблюдів. Була там і жінка, якої вона раніше не бачила — платинова блондинка з перманентом і яскравим макіяжем, судячи з усього, акторка. Блондинка підкурила, зробивши із цього жесту справжню фалічну виставу. Усі знають, що він віддає перевагу жінкам покірним і чеснотливим, найкраще — баваркам. Ну, ви розумієте: дірндлі, шарпеточки по коліна, поможи нам Господь.

Стіл аж вгинався. *Bienenstich, Gugelhupf, Käsekuchen*. Він саме їв *Kirschtorte*.

На торти він ласий. То й не дивно, що в нього шкіра — як білде тісто; і як ще діабету собі не заробив? А під одягом росло, як на дріжжах (вона уявила здобу), м'яке відрадливе тільце, яке ніколи не виставляли напоказ. Цей не мужній. Забачивши її, він привстав і сказав:

— Guten Tag, gnädiges Fräulein.

Він вказав на стілець обіч свого, і посіпака, що на ньому сидів, негайно підхопився.

— *Unsere Englische Freundin*, — кинув він блондинці, яка повільно видихнула дим і повернулася до неї без особливого інтересу, а тоді нарешті витиснула: «*Guten Tag*». Вона з Берліна.

Вона опустила обважнілу сумку на підлогу біля стільця й замовила *Schokolade*. Він наполіг, що треба скуштувати *Pflaumen Streusel*.

— *Es regnet*, — сказала вона, просто щоб підтримати розмову. — Дощить.

— Так, дощить, — сказав він із сильним акцентом і розсміявся, втішений спробою.

Решта людей за столом теж розсміялася.

— *Bravo*, — сказав хтось. — *Sehr gutes Englisch*.

Він був у доброму гуморі, постукував указівним пальцем по губах, на яких вигравала весела усмішка, ніби дослухався до мелодії у себе в голові.

Streusel був дуже смачний.

— *Entschuldigung*, — пробурмотіла вона й потяглася до сумочки по носовичок. Мереживні кутики, монограма з її ініціалами «УБТ» — подарунок від Пеммі на день народження. Вона гречно торкнулася вуст, струшуючи крихти *Streusel*, а тоді потяглася вниз — покласти хустинку назад і витягти натомість важкий предмет. Старий батьків службовий револьвер часів Великої війни, «Велбі Марк V».

Вона сто разів повторювала цей рух. Один постріл. Головне у цій справі — швидкість, та все ж була ота мить, ота секунда, коли вона витягла пістолет і націлилася йому в серце, а час, здавалося, завмер.

— *Führer*, — сказала вона, розбиваючи чар миті. — *Für Sie*.

Люди за столом висмикували з кобури свою зброю, цілилися в неї. Один подих. Один постріл.

Урсула натисла на гачок.

Запала темрява.

11 лютого 1910 року

Крижаний вітер обпікає шкіру, уперше підставлену повітряю. Вона без попередження опиняється зовні нутрянного простору, зовні знайомого, вогкого, зниклого тропічного світу. Відкрита до стихій. Вилуцнена краветка, розбитий горішок.

Подиху немає. Від цього залежить цілий світ. Від одним-одного подиху. Маленькі легеньки, як крила бабки, відмовляються розправитися у незнайомій атмосфері. Повітря не потрапляє до передущеного горла. У крихітній звивистій мушельці вушка — дзижчання тисячі бджіл.

Паніка. Дівчинка під водою, птах у падінні.

*

— Де доктор Фелловз? — простогнала Сильвія. — Чому його досі немає?

На шкірі — великі перлисті росини поту, як у коня під кінець виснажливого забігу. Грубка у спальні натоплена, як паливня паро-плава. Тяжкі гаптовані завіси щільно зсунуто, а за ними чигає чорний кажан — то ворог-ніч.

— Мабуть, застряг у снігах, пані. Там страшна завія. Дороги перекрили.

Сильвія і Бріджит лишилися сам-на-сам із цим випробуванням. Еліс, їхня покоївка, поїхала навідати хвору матір. А Г'ю вистежував

свою блудну сестру Ізобель à Paris. Сильвія не збиралася втягувати в це місіс Гловер, що хропіла в себе на горищі, як роха. Вона й не сумнівалася, що та взялася б керувати справою, як фельдфебель на параді. Дитя попросилося на світ зарано. Сильвія думала, що воно не квапитиметься, інші-бо не квапилися. Але, як то кажуть, не так сталося, як гадалося.

— Ой лишенько, пані, — раптом зойкнула Бріджит, — та вона ж геть сиши.

— Дівчинка?

— Пуповина обмоталася навколо шийки. Ой Маріє, матінко господня... Задихнулося малюточко.

— Не дихає? Давай її сюди, ми мусимо щось зробити. Що робити?

— Ой, місіс Тодд, пані, відійшла вона. Померла, так і не поживши. Так шкода їй, так шкода. Вона зараз — янголятко на небесах, це я вам точно кажу. Якби ж то містер Тодд був тут... Мені так шкода. Розбудити місіс Гловер?

*

Маленьке сердечко. Безпорадне маленьке сердечко шалено калатає. А тоді — зулінка, неждана, мовби падіння птаха. Одним-єдиний постріл.

Запала темрява.